

*Pravijo, da bolj kot delitev po narodnosti se človeštvo deli na optimiste in pesimiste. Za vas bi človek dejal, da vidite razmere, zlasti slovenske, precej črno, da pa ste kot individuuum optimist, po svoje celo radoživ človek. Iz česa črpate svoj optimizem (če vas seveda nisem napačno presodil) ali: Ali ste notranje toliko svetel človek, ustvarjalno zadoščen, da vas svet zunaj ne more vreči iz tira?*

Ja, krasno vprašanje, ker prav v tem je po mojem glavni test za vsakega posameznika. Sam se sicer pogosto počutim, kakor da vodim bitko na šestih frontah hkrati, na nekaterih popolnoma sam in nikoli v imenu česa, nikoli zaradi kakšne ideologije ali kakšne grupne pripadnosti. To me sicer fizično izčrpuje, a znotraj sebe ostajam nedotaknjen – nedotaknjen tudi ob najbolj bolečih izdajstvih. Včasih imam občutek, kakor da sem okno, skozi katero se nekaj preliva: ta primerjava me preganja že leta in vedno pomislim na čisto konkretno okno in čisto konkretno svetlobo. Morda je to samo moja fiksna ideja, projekcija nečesa ali kaj, saj v vsakem primeru zveni preveč melodramatično. Zame je to važno, ker mi dokazuje, da sledim nečemu, kar ni zunanje, kar tudi ni nekakšna intuicija – no, če sem čisto pošten, da v bistvu sledim sebi, neki rdeči niti v sebi. Bergson bi morda rekel, da je to duša.

## Pripravljen na odhod



Cveto  
Preželj

Zacepetala je  
prav nalahko.  
In ne v prazno.

V mlečni paradiž  
me vleče  
in se smeje  
stokrat ovita,  
zapita prikazen.

Jaz pa,  
 še dobro ji nisem videl obraza,  
 že ves mlad in poskočen,  
 zapregam iskre vrance  
 in pokam z bičem.  
 Natikam si rokavice  
 in se šminkam za dolgo pot,  
 za predstavo veselo,  
 za žalostno akademijo mrličev,  
 ki jim šolarji  
 mečejo medalje po razredu.

ČAS NOROSTI V L. 91 V srednjem veku  
 sem gorel v plamenici.

Za nočni pohod  
 delijo bakle.

Moški obrazi  
 bodo odsevali v ženskih.

Razkazovali se bodo.

Ko bodo name pokazali,  
 bo svetloba moj rekviem.

ZGODOVINSKO VALOVANJE Veseli čas pobira Pusta s tal  
 in tako vedno zadnji vstopi.

(1941–1945)

(1991–1995)

Objeti se zibamo sem ter tja.

Veseli čas  
 se nekaj časa greje pri nas,  
 potem se s Pustom odpravita drugam.

Mi pa kot ure tiktakamo:  
 Jutri gremo v vas.

BREZPOSELN LETA 91 Praznih rok  
 se utapljam.  
 Belogardist?  
 Brezposeln leta 91.

Vse se odeva v nove barve.  
 Napuh  
 se pred lačnimi  
 umika  
 v zaklonišče.

ASKET PRIHODNOSTI Tistega dne tudi jeze ne bo več.  
 Rešil se bom očitkov,  
 da malo zaslužim,  
 da diham v tujem prostoru,  
 da sem vsem odveč.  
 Kdor je brez službe,  
 je kriv za vse,  
 je asket prihodnosti.  
 Ta pa je odrešitev  
 in obenem odpuščanje  
 vsega hudega.

PO BITKI Pod širokim plaščem  
 skrivam roke  
 in napravo za letenje.  
 Pustinja se razteza  
 na levo in desno.  
 Poráženi angeli  
 se želijo vdati  
 in dobiti kaj za pod zob.  
 Ničesar jim ne smem dati.  
 Sovražiti jih moram  
 in jih usmerjati v predmestja,  
 v betonske bunkerje jih moram pripeljati,  
 da se bo na njih preizkusila božja volja.

Z udrtimi lici  
 se me dotikajo.  
 Morda jim je to v veselje.  
 V meni pa zbujajo gnus  
 in prezir.  
 In njihove vijoče se roke  
 me ne ganejo,  
 saj nisem človek  
 niti svetnik.

Še celo papež  
 dopušča takšen potek dogodkov  
 in ne oporeka svojemu nadrejenemu.  
 Dobro ve,  
 da bi se lahko znašel med padlimi angeli  
 in bi se v samoti grel z njimi  
 in jim pripovedoval vojaške dovtipe  
 in si še bolj mazilil dušo,  
 kot si jo je s svojimi prevzetnimi zastavami,  
 s fanfarami  
 in mislimi o samostojni,  
 edini državi.

## V ČAKANJU NA SREČO

Neskončna sreča me poišče.  
 V spanju bom drgetal  
 in se v moraste sanje zaklepal.  
 Kraste bom imenoval vaše veličanstvo.  
 Kamen mi bo blag sodnik,  
 ko pride čas.  
 Časa pa ni od nikoder.  
 In trepalnice se znova  
 poklonijo Materi  
 in Marija se začne spuščati v prostor.

## POZNAVALCI ŽIVLJENJA

Prevzetni pišejo.  
 Pogumni živijo.  
 Vsi pa potiskajo  
 življenje vstran,  
 saj dobro vedo,  
 kako se mu bodo izmuznili,  
 da jim ne bo ves čas  
 pozvanjal s svojimi zvonovi  
 in jim ministriral ob nedeljah,  
 ko se jušni cmoki  
 v ustih tope  
 in se dekletu  
 skozi obleko  
 svetita čokoladna bonbona.

## LAHKOTNOST ŽIVLJENJA

Lahkotnost?  
Naslonim lestev.  
Kdo jo bo šel iskat?  
Žrebamo.  
Obstane pokonci.  
Oglasi se ura:  
Sem točna?  
Sem točna?  
Gledam jo.  
Potem sem znova  
lahkotnost življenja,  
ki se za prvo brazdo  
ne odloči.  
Na koncu polja  
stojim, stojim  
in sem  
kot strašilo na poti.

KAM? Izmerim noč?  
Petelin  
hiti peti.  
Ob zori  
ga spustim,  
da se bo vrnil  
na svoj dom.  
Toda kam  
z nočjo  
v vreči?